

Ρ Α Γ Ι Α Ε Υ Π Ν Α

Υστερ' απ' τις διαπιστώσεις πού κάναμε στο προηγούμενο άρθρο, ότι τό Κράτος θέλει τήν Ἐκκλησία νά εἶναι δούλη του καί ὅτι ἔχει δεμένα τά χέρια τῶν Ἀρχιερέων, τί πρέπει νά νά γίνη; Ὅταν ξέρομε, ὅτι τήν Ἐκκλησία, τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τήν ἀποτελεῖ ὄχι μόνο ὁ κληρὸς, ἀλλὰ καί ὁ Λαός, τά ἀπλᾶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἴμαστε δικαιολογημένοι ἀπέναντι στή Κεφαλή Της, τόν Ἰδρυτὴ Της καί Κύριό Της, ὅταν θά παρουσιασθοῦμε μπροστά Του, ἂν εἰποῦμε, ὅτι ἡμεῖς, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας δέν κάναμε τίποτε ἐπειδὴ τό Κράτος εἶχε δεμένα τά χέρια τῆς Ἠγεσίας τῆς Ἐκκλησίας; Γιά τόν Κύριο θά εἶναι αὐτό ἀρκετό ὡς δικαιολογία μας;

Πρῶτα-πρῶτα γιά τήν παθητική στάσι τῶν Ἀρχιερέων ἀπέναντι στο Κράτος οὔτε γι' αὐτούς εἶναι ἀρκετή δικαιολογία, ὅτι εἶναι δεμένα τά χέρια σας. Ἐξέπδῃ κατὰ τήν χειροτονία των οἱ Ἀρχιερεῖς ἔχουν δώσει φρικτούς ὅρκους, ὅτι θά εἶναι πιστοὶ φύλακες τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Μποροῦν ἐπομένως νά ἰσχυρισθοῦν, ὅτι τήν παθητική αὐτή στάσι τοὺς ἐπέβαλλε τό ἱερό Εὐαγγέλιο καί οἱ ἱεροὶ Κανόνες;

Ἐπειτα μέ πολλή λύπη μας πρέπει νά ὁμολογήσουμε, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς Ἀρχιερεῖς μας ἔχουν συνηθίσει τόσο πολύ στήν κηδεμονία τους ἀπὸ τό Κράτος καί στήν νηπρωστία, πού τοὺς παρέχει ὁ χωροφύλακας, ὥστε δέν μποροῦν νά σκεφθοῦν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά ζήσει ἐντελῶς ἀνεξάρτητη ἀπ' τό Κράτος, σύμφωνα μέ τίς Ἐντολές τοῦ Ἀρχηγοῦ Της καί τῶν ἱερῶν Κανόνων Της.

Ἀπόδειξις γι' αὐτή τή στάσι τῶν Ἀρχιερέων εἶναι, ὅτι στά ἑκατὸν πενήντα χρόνια τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἐννοοῦμε ἀπὸ τότε πού αὐτοανακηρύχτηκε ἀνεξάρτητη ἀπ' τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο) ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δέν πρότεινε τήν ἀνεξαρτησία της ἀπὸ τό Κράτος οὔτε μιὰ μοναδική φορά σέ καμμιά πρότασι Νόμου.

Ἀπ' ἐναντίας. Ἀκόμα ^{καί} ὅταν ἔνα σχέδιο Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶχε τό 1962 καταρτίσει μιὰ Ἐπιτροπή ἀπὸ 7 Ἀρχιερεῖς καί 7 Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου οὔτε καί, ὅπως κατόπιν πρὸς 1964 τό τροποποίησε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καί τό ὑπόγραψε ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος καί τά 12 μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ^{ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς} ~~νὰ~~ ^{νὰ} κἀνῇ ἐστὶ καί μιὰ νύξι γιά ἀνεξαρτοποίησι Της. ~~καὶ~~ καί αὐτό τό Νομοσχέδιο πρότεινε ^{να} νά ἐξακολουθήσῃ νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία δεμένη στό ἄρμα τῆς Πολιτείας.

Ἡ μόνη σημαντική μεταβολή, πού ἐγινε γιά τήν πραγματική

πολλὰ ἔχον
ὁλοκληρώσει
στα χέρια
τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου

ανεξαρτοποίηση της 'Εκκλησίας απ' τήν Πολιτεία, είναι εκείνη πού έγινε μέ τόν Καταστατικό Χάρτη τοῦ 1969. Χαρακτηριστικό είναι τό ὅτι ἀπό τό πρῶτο κióλας ἄρθρο του παράγρ. 4 ὁ Καταστατικός αὐτός ὁρίζεν, ὅτι "διὰ τήν διοίκησιν, διαχείρισιν, ἐκμετάλλευσιν καί διάθεσιν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων καί τῶν πόρων τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων (δηλαδή τὰ Νομικά Πρόσωπα τῆς 'Εκκλησίας) πού προηγουμένως ^{ἔα' ἔχε} διασφιζόμεναι ^{ἑνα πρὸς ἑνα} οὐδεμία συγκατάθεσις ἢ ἄδεια οἰασδῆποτε πολιτικῆς 'Αρχῆς ἀπαιτεῖται".

Ἀλλά τό ἀκόμα σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα ὅσα ὁρίζε αὐτός ὁ Καταστατικός Χάρτης ἦταν, ὅτι ἔδινε στήν ^{αὐτῇ} 'Εκκλησία τό δικαίωμα νά νομοθετῇ ἢ ἔδια γιά τόν ἑαυτό Της καί οἱ ^{αὐτῇ} Αποφάσεις Της νά ἔχουν καί γιά τό Κράτος τό ἴδιο κύρος πού ἔχουν οἱ Νόμοι Του. Τό κύρος αὐτό τό εἶχαν ἀναγνωρίσει καί τό Συμβούλιον τῆς 'Επικρατείας καί ὅλα τὰ ^{Δικαστήρια} Δικαστήρια τοῦ Κράτους, πού γι' αὐτά οἱ 'Αποφάσεις τῆς 'Εκκλησίας, ^{ἔαν} ἦταν νεώτερες ἀπό ἀντίθετους πρὸς αὐτές Νόμους τῆς Πολιτείας, τοὺς καταργοῦσαν καί τὰ Δικαστήρια δέν τοὺς ἐφαρμοζαν, ἀλλά ἐβγαζαν τίς ἀπ' ἀποφάσεις τους σύμφωνα μέ τās 'Αποφάσεις τῆς 'Εκκλησίας.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ Καταστατικός Χάρτης τοῦ 1969 ἐκτός ἀπό λίγες διατάξεις του, καταργήθηκε μέ τό Νομοθετικό Διάταγμα ἀριθ. 87 τοῦ 1974, καί ὥρισε νά ἰσχύη πάλι ὁ κατοχικός Νόμος 671 τοῦ 1943. Καί ἔτσι ἡ 'Εκκλησία, καί μάλιστα μέ ^{προϊάσι μου} σύμπραξιν τῆς νέας ἐκκλησιαστικῆς 'Ηγεσίας, δέθηκε πάλι στό ἄρμα τῆς Πολιτείας, ὥστε τὰ περισσότερά Της προβλήματα νά χρειάζωνται πάλι τήν ἐγκρίσιν τῆς Πολιτείας γιά ἀπάντησιν.

Μέ τήν ἀντικατάστασιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου 126/1942 καταργήθηκε φυσικά καί ἡ οἰκονομική ἀνεξαρτησία τῆς 'Εκκλησίας στή διαχείρισιν τῆς περιουσίας της. ^{Γιὰ} νά κάνῃ ἡ 'Εκκλησία ἕνα παραγωγικό ἔργο, σύμφωνα μέ ἕναν τελευταῖον ^{Νόμον}, δέν χρειάζονταν ^{αὐτῇ} ἀπλῶς τήν ἄδεια ἑνός 'Υπουργοῦ, ὅπως γίνεται γιά κάθε 'Ελληνα πολίτη, ἀλλά χρειάζονταν ^{αὐτῇ} τήν ἐγκρίσιν ὁλοκληροῦ τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου! Ἐτσι, μέ τίς δεσμεύσεις, πού τῆς ἐπιβάλλει τό Κράτος, ^{οὐκ ἔστιν} δέν θά μπορέσῃ ποτέ νά γίνῃ αὐτοσυντήρητη, δηλαδή ἀνεξάρτητη. Μέ τό ^{καθεστῶς} καθεστῶς, πού ξανάφερνέ ^{πίσω} πίσω ὁ Νόμος 671/1923 ^ἡ ἡ 'Εκκλησία πάντοτε θά ζητιανεύῃ ἀπό τό Κράτος τήν οἰκονομική του ἐνίσχυσιν καί μ' αὐτό τόν τρόπο θά εἶναι πάντοτε δεμένη στό ἄρμα του. ^{Δηλαδή} Δηλαδή ^{θὰ} θὰ ^{ἐξαρτᾶται ἀπ'} ἐξαρτᾶται ἀπ' τοὺς πολιτικούς εἴτε αὐτοί πιστεύουν στό Χριστό καί ἀγαποῦν τήν 'Εκκλησία, εἴτε ὄχι.

Τώρα τί θά γίνῃ; Ἡ Πολιτεία δέν ἔχει πρόθεσιν ν' ἀφίση τήν 'Εκκλησία ἀνεξάρτητη. Ἡ 'Ηγεσία τῆς 'Εκκλησίας, ὅπως εἶναι σήμερα τ'

